

Thema: ‘Een zachte bries’

Inleiding op de Eerste lezing *1 koningen 19,9a.11-13a*

Elia was een vurig strijder voor zijn geloof in Jahweh. Hij wilde aantonen dat Jahweh de enige God is. In zijn ijver had hij de Baäl-profeten van koningin Izebel om het leven laten brengen. Hij dacht daarmee in Gods naam te handelen. Maar in het gevecht met de Baäl-profeten had hij God niet ontmoet. Hij had er een kater aan overgehouden en de haat van de koningin. Uit angst voor wraak van koningin Izebel die hem wilde doden was hij de woestijn ingevlucht.

Overweging n.a.v. de Eerste lezing

Als een teleurgesteld en wanhopige man bereikt Elia een grot. Hij voelt zich alleen. Hij begrijpt niet waarom God hem in de steek laat. Hij is uitgeput en wil het liefste dood. Maar dan wanneer hij niet langer verder wil leven, ervaart hij een teken van Gods nabijheid. Niet in natuurgeweld, niet in het vuur, nee in een zachte bries die even koelte biedt na een broeierige dag. Hij voelt Gods aanwezigheid in het zachte gefluister van de wind. God openbaart zich niet in het geweld van de storm of in een aardbeving. Wanneer God zich aandient aan ons, is er alleen maar een stilte waarin wij op onszelf worden teruggeworpen. Het is de stilte die ons tot bezinning brengt. Wie stil wordt, zich durft over te geven en vertrouwt op God, zal onverwacht, achteraf gaan beseffen dat ‘Hij er was’. In de stilte kan het gebeuren dat ons helder wordt wat de zin is van wat wij doen en wat ons eigenlijk te doen staat.

Overweging n.a.v. *Matteüs 14,22-33*

Mensen kunnen tijdens hun leven heel wat tegenwind te verduren krijgen. Ziekte en pijn, de honger in de wereld en het geweld wat de ene mens de ander aandoet, ze kunnen onze dagen verduisteren. Het maakt ons onzeker en vaak voelen we ons machteloos en alleen. Dan worden we op onszelf teruggeworpen en komen wij net als Elia en de leerlingen van Jezus in zwaar weer terecht en dreigen we net als Petrus te zinken. Maar mensen zijn niet door God gewild om verloren te gaan. God komt naar ons toe en – lopend over het water – treedt Hij het kwaad onder de voet en zegt: ‘Wees niet bang, Ik ben het.’ Midden in alle stormen van ons leven strekt Hij zijn hand naar ieder van ons uit. In lijden en verdriet, verzekert God dat Hij met ons is. Je zult niet verdrinken, de storm zal je niet wegvagen, als er een lieve God achter je staat. Het is de diepste overgave aan het bestaan. Het is volledig vertrouwen, zoals Petrus had, die zonder na te denken uit de boot stapte, en zich even door het water gedragen wist. Zo is onze God. Een God die naar je toekomt. Niet in hevige stormen, maar in de stilte van mensen die om elkaar geven en verantwoordelijkheid opnemen voor elkaar. Het is in daden, door het leven van sommige mensen dat men God herkent in de geschiedenis. Het gebeurt daar waar mensen opkomen voor elkaar, opkomen voor de verdrukten, voor slachtoffers van geweld. God kan de pijn, het geweld in de wereld niet wegnemen. Hij geeft je adem, inspireert je, geeft je rust, meer kan Hij niet doen. Het is aan jou, jij moet het doen. De weg die je moet gaan is die van de weerloosheid, is niet die van het geweld. Het is de weg van de lange adem, de zachte wind die uiteindelijk wel de wereld kan veranderen. Het beeld van de zachte bries doet me denken aan wat Emmanuel Levinas die spreekt van ‘de kleine goedheid van het dagelijkse leven’ Hij beschrijft ze als ‘de goedheid tussen gewone mensen, zonder getuigen, bescheiden, zonder triomf, en juist daardoor eeuwig. De kleine goedheid kruipt overeind, zoals een platgetrapt grassprietje zich weer opricht. Ze is misschien wel gek – een dwaze goedheid – maar ze is tegelijk het meest menselijke in de mens. Misschien is dit wel een spoor naar het goddelijke, het eeuwige in ieder mens. *Amen.*

Bezinning

God, als onze levensboot dreigt te vergaan,
als we ons verloren voelen, leeg, verdrietig,
als de wind tegenzit en angst ons overmand,
als ik verdwaal in de waanwereld van illusie en sensatie.

God, als ik mezelf verlies...
dan zijt Gij de grote stilte.
Dan zijt Gij de diepte die mij draagt,
mijn thuishaven, vertrouwd en veilig.

God, als ik mezelf verlies...
vind mij dan op de drempel van uw huis
en laat me bij U binnenkomen.